

Vlaanderen
is diervriendelijk

Huisdierwijzer duiven

▴ Columbidae sp.

DEPARTEMENT
OMGEVING

vlaanderen.be/huisdierinfo

////////////////////////////////////

HUISDIERWIJZER: DUIVEN

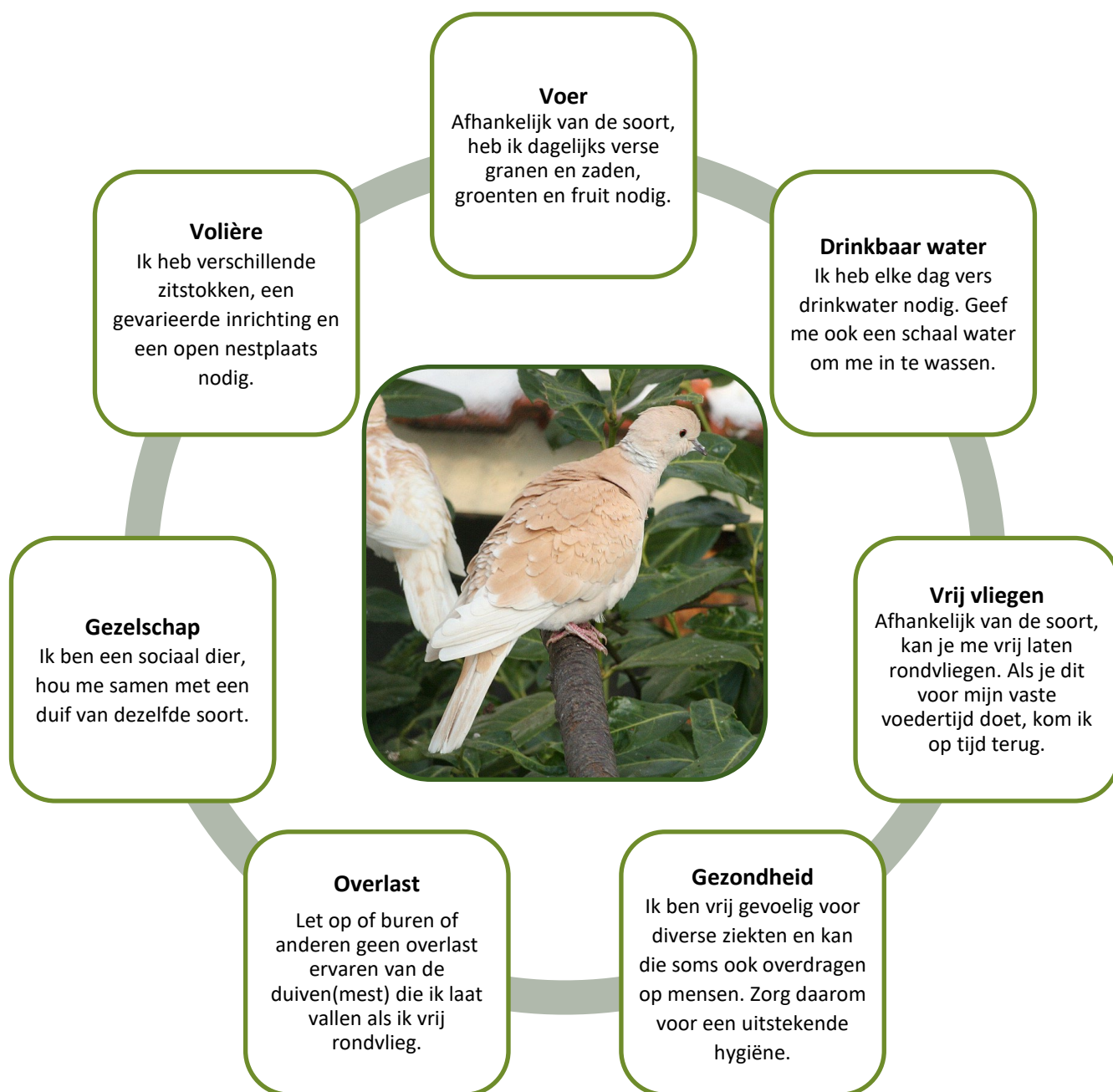
Columbidae sp.

////////////////////////////////////

INHOUD

1	Overzicht	3
2	Natuurlijk gedrag en behoeften.....	4
2.1	diamantduif	4
2.2	lachduif	5
3	Huisvesting en verzorging	5
3.1	Huisvesting	5
3.1.1	Gezelschap	5
3.1.2	Verblijf	6
3.1.3	Inrichting van het verblijf	6
3.1.4	Losvliegen	7
3.2	Voeding	8
3.3	Verzorging	8
4	Gedrag en omgang met het dier	9
5	Gezondheid	9
5.1	Voortplanting en bijhorend gedrag	9
5.2	Meest voorkomende gezondheidsproblemen	10
6	Aankoop of adoptie.....	11
6.1.1	Welke duivensoort moet ik kiezen?	12
6.1.2	Wat moet ik doen als ik een duif vind?	12
7	Kosten	12

1 OVERZICHT

2 NATUURLIJK GEDRAG EN BEHOEFTE

Duiven vormen de familie *Columbidae* binnen de orde *Columbiformes*. Deze familie wordt onderverdeeld in vijf subfamilies die in totaal meer dan 300 soorten omvatten. Duiven komen overal ter wereld voor, behalve in extreem warme of koude gebieden. De meeste soorten eten zaden en vruchten, hoewel sommige soorten ook wel ongewervelde dieren zoals slakken, wormen en insecten eten. Duiven vormen koppels tijdens het broedseizoen en leven vaak in kleine groepen. Een gemeenschappelijk kenmerk van alle soorten is de biparentale zorg, waarbij beide geslachten de eieren uitbroeden en kropmelk produceren om de jongen te voeden. Het mannetje wordt een doffer genoemd, het vrouwtje een duivin.

Indeling in het dierenrijk

Rijk	<i>Animalia</i> (Dieren)
Stam	<i>Chordata</i> (Chordadieren)
Klasse	<i>Aves</i> (Vogels)
Orde	<i>Columbiformes</i> (Duifachtigen)
Familie	<i>Columbidae</i> (Duiven en tortels)

Duiven worden al millennia lang gehouden door de mens, waarbij er twee soorten werden gedomesticeerd. Alle tamme post- en sierduiffrassen stammen af van de rotsduif (*Columba livia*). De gedomesticeerde lachduif stamt af van de Afrikaanse tortelduif (*Streptopelia roseogrisea*). Naast gedomesticeerde duiven worden ook in het wild voorkomende duivensoorten zoals de diamantduif (*Geopelia cuneata*) veelvuldig gehouden. Diamantduiven worden al sinds de 19de eeuw gekweekt in gevangenschap en worden nu ook als (semi-)gedomesticeerd beschouwd.

De tamme duivenrassen variëren sterk in grootte en in de kleur van het verenkleed. Vroeger werden ze vooral gebruikt als pluimvee (vlees en mest), tegenwoordig worden duiven vooral gebruikt als sierduif of prestatieduif (vb. postduiven). Duiven zijn zeer intelligent en hebben een uitstekend richtingsgevoel, al is het oriënteringsvermogen bij vele sierduiffrassen sterk verminderd. Daardoor laat men deze rassen beter niet vrij vliegen. Het organiseren van wedstrijden tussen postduiven is ontstaan in België aan het begin van de negentiende eeuw. Er zijn meerdere speciale Belgische duivenrassen zoals de Belgische tuimelaar, Belgische hoogvlieger, Vlaanderse smierel. Deze rassen hebben allemaal hun eigen vlieg- en uiterlijke eigenschappen.

De focus van deze huisdierwijzer ligt op de populairste tamme duivensoorten onder de sierduiven: de lachduif en de diamantduif.

2.1 DIAMANTDUIF

De kleine en populaire diamantduif (*Geopelia cuneata*) komt oorspronkelijk uit Australië. De diamantduif dankt zijn naam aan de diamantachtige vlekjes op de donker grijsblauwe vleugels van de wilde vorm, maar ondertussen zijn er al vele kleurvariëteiten gekend. Ze zijn 19-21 cm lang en hebben een slank lichaam met een lange hals en een lange staart die wat donkerder is van kleur. De borst is tamelijk breed en is, net zoals het onderlijf, diep blauwgrijs tot grijs gekleurd. Het lichaam en de kop zijn lichtblauw tot lichtgrijs. De diamantduif heeft een dunne, lange snavel en een opvallende oranje tot rode oogring

die het belangrijkste verschil vormt tussen beide geslachten. De oogring van het mannetje is dikker en feller van kleur dan de oogring van het vrouwtje, maar beide geslachten zijn moeilijk van elkaar te onderscheiden. In gevangenschap kunnen diamantduiven wel meer dan 20 jaar leven.

2.2 LACHDUIF

De tamme lachduif (*Streptopelia roseogrisea domestica* of *Streptopelia roseogrisea risoria*) is de gedomesticeerde vorm van de Afrikaanse tortelduif. Hij dankt zijn wetenschappelijke naam aan de roosgrijze kleur van de kop en streep rond zijn nek (streptos). De Nederlandse benaming 'lachduif' is ontstaan omdat hij dikwijls een lachend geluid laat horen. Vroeger heerste er heel wat bijgeloof rond de lachduif. Zo meende men bijvoorbeeld dat de lachduif huidziekten zoals netelroos en gordelroos kon voorkomen of genezen.

In gevangenschap kunnen lachduiven wel 30 jaar en ouder worden. Het is een duif met een gemiddelde lengte van 26-30 cm. Duiven in de wildkleur hebben een lichte roosgrijze kop en hals, met een zwarte halvemaaanvormige halskraag. Rug, romp en een deel van de bovenzvleugel zijn zandkleurig tot bruin en deze kleur gaat op de vleugels over in grijsblauw. De doffer en de duivin zijn moeilijk van elkaar te onderscheiden, maar meestal is de duivin iets bruiner dan de doffer. Er worden veel kleurvarianten gekweekt.

De wilde vorm komt voor in de Sahelstreek, een brede oost-westelijke gordel ten zuiden van de Sahara, helemaal van Senegal en Mauritanië in het westen tot Ethiopië en Soedan in het oosten. Daarnaast komt hij ook voor in Jemen, in het zuidenwesten van Saoedi-Arabië en het zuidoosten van Egypte. De duif vertoeft vaak in droog struikgewas aan de rand van waterpoelen of van een rivier, maar ze zijn ook te vinden in agrarische gebieden, graslanden en parken.

3 HUISVESTING EN VERZORGING

3.1 HUISVESTING

3.1.1 Gezelschap

Duiven hebben gezelschap nodig om zich goed te voelen. Hou ze bij voorkeur in een koppel (man-vrouw combinatie) of in groep in een grote volière. Bij sommige soorten kan je ook meerdere vrouwtjes samen houden, maar meerdere mannetjes kunnen tijdens het broedseizoen onverdraagzaam zijn naar elkaar toe. Lachduiven zijn vrij territoriaal. Je huisvest ze daarom beter per koppel en niet in grotere groepen.

3.1.2 Verblijf

Duiven hou je het beste in een combinatie van een volière met een nachthok of binnenhok. De grootte van het verblijf is afhankelijk van het aantal gehuisveste vogels. Plaats het verblijf zo dat de vogels zowel zonlicht als schaduw hebben.

Voorzie een binnenhok van minimaal 2 meter lang, 2 meter hoog en 1 meter breed. Het binnenhok moet vrij zijn van tocht, wind en regen, maar moet wel goed verlucht worden. Kies je ervoor om je vogels los te laten vliegen, zorg dan voor een hoge, veilige in- en uitgang.

Voor een koppel duiven is een volière van minimum 2,5 meter lang, 1,2 meter breed en 2 meter hoog wenselijk. Het is belangrijk voor een goed welzijn dat de vogels kunnen zweven en vliegen, dus als je de volière groter wil maken, kan je de volière best verlengen. Dek de volière bovenaan af om de dieren te beschermen tegen de weersinvloeden, maar ook om te voorkomen dat er uitwerpselen van andere vogels in het verblijf vallen. Deze uitwerpselen kunnen een infectiebron zijn voor de eigen duiven.

Indien het verblijf, vooral het binnenhok, voldoende beschut is tegen tocht en weersinvloeden, kunnen lachduiven tijdens de winter ook buiten blijven. Diamantduiven kunnen minder goed tegen vorst en moeten tijdens de winter beschut en vorstvrij gehouden worden. Hou hier rekening mee bij het ontwerpen en inrichten van het binnenhok. Zorg dat dit groot genoeg is, verwarmd kan worden en dat alle noodzakelijke inrichting zoals een zandbad, nestkasten, drink- en voederbak ook binnen aanwezig zijn zodat de diamantduiven er de winter kunnen doorbrengen.

3.1.3 Inrichting van het verblijf

In het verblijf moet het volgende aanwezig zijn:

- nestkasten;
- zitstokken, met verschillende diktes en structuren om de nagels en poten gezond te houden;
- voldoende vliegruimte;
- een drinkbak;
- een voederbak;
- een bad om te baden;
- grit, sepia en maagkiezel voor een goede vertering en voldoende calciumopname;
- een stofvrije bodembedekking zoals niet-klonterende kattenbakkorrels, zeoliet, beukensnippers of (schelpen)zand;
- takken van wilg, vlierbes of fruitbomen als nest- en verrijkingsmateriaal;
- een thermometer.

Geef een duivenpaar minimum twee nestkasten om uit te kiezen. Indien er meer dan één koppel gehouden wordt, volstaat het om per koppel één nestkast te voorzien, plus in totaal één of twee extra. Voor de meeste duiven is een nestkast van 31cm hoog, 40cm breed en 31cm diep geschikt. Voorzie aan de achterkant een gesloten wand en vooraan een opstaande rand van enkele centimeters hoog, zodat de eieren niet uit het nest kunnen vallen. Hang open nestkasten zo hoog mogelijk of creëer een richel met tussenschotten, zodat alle duiven hun eigen nesthoek hebben. Dit geeft de dieren een veilig gevoel. Ook kan je een verstopplek maken tussen meerdere takken. Lachduiven en diamantduiven bouwen een slordig nest. Een willekeurige schaal of bak volstaat om het nest samen te houden en ervoor te zorgen dat de eieren niet uit het nest kunnen vallen.

Als nestmateriaal zijn hooi, stro, reepjes karton of twijgjes zeer geschikt. Verspreid het nestmateriaal doorheen het verblijf zodat de duiven het zelf kunnen verzamelen om hun nest te construeren.

Doorheen het verblijf moeten er voldoende zitstokken aanwezig zijn van verschillende diktes en structuren om de nagels en poten gezond te houden. Hang de zitstokken zowel op zonnige plekken als in de schaduw. De stokken moeten al vliegend bereikt kunnen worden en lang genoeg zijn zodat een koppel samen kan rusten. Duiven zitten graag hoog, geef hen dus verschillende hooggeplaatste stokken. In het binnenhok worden deze gebruikt om te slapen. Enige beplanting is aangenaam voor de dieren, het geeft hen beschutting en kan een gevoel van veiligheid creëren. Daarnaast geeft het de volière een mooie natuurlijke uitstraling. Zorg wel dat de inrichting de vliegmogelijkheden van de dieren niet beperkt en dat je het verblijf gemakkelijk kan reinigen.

Zorg dat de bodem voldoende vocht absorbeert, zodat de droge uitwerpselen gemakkelijk verwijderd kunnen worden. Je kan gebruik maken van een natuurlijke ondergrond in de volière, bijvoorbeeld droog (schelpen)zand. Het nachthok wordt best voorzien van een solide vloer (bv. beton) waarover een laag absorberend materiaal wordt aangebracht zoals schelpenzand, beukensnippers, etc. Diamantduiven, maar ook vele andere soorten, scharrelen graag op de grond en moeten niet op draadbodems worden gehouden, anders kunnen ze de poten ernstig verwonden.

Duiven houden van een zand- of een stofbad om zich te ontdoen van parasieten en liggen graag in het zand te zonnen. Bied dus zeker deze mogelijkheid aan door -indien het verblijf geen zandbodem heeft- een ondiepe schaal (chinchilla)zand ter beschikking te stellen. Voorzie ook een ondiepe schaal met vers water waarin ze kunnen baden. Neem om hygiënische redenen het waterbad na het baden weg, zodat de dieren niet van het vervuilde water kunnen drinken. Er moet een aparte propere drinkbak worden voorzien die niet te groot is, zodat de duif er niet in kan gaan zitten. Plaats de voer- en drinkbak zodanig dat er geen uitwerpselen in kunnen vallen, dus zeker niet onder de zitstokken.

3.1.4 Losvliegen

Hou nieuwe duiven eerst een aantal weken binnen zodat ze weten waar hun nest en voer zich bevindt. Daarna kan je sommige soorten en rassen dagelijks laten losvliegen om ze extra beweging te geven. Doe dat dan vlak voor de voedertijd en dagelijks op dezelfde tijd, zodat ze weer binnenkomen. Er zijn systemen die je open kan zetten zodat de duiven, eens ze buiten zijn geweest, wel nog naar binnen kunnen maar niet weer terug naar buiten. Hou ze gedurende de schemering en 's nachts binnen. Let op met sierduiven want die weten niet allemaal de weg terug naar huis te vinden.

3.2 VOEDING

De meeste duiven, waaronder de lach- en diamantduif die bij ons in volières worden gehouden, zijn zaadeters. In dierenwinkels zijn uitstekende kant-en-klare zaadmengsels voor duiven te koop. Dit kan af en toe aangevuld worden met groenten, grassen met zaden, verse twijgen en insecten. Bij het kweken of voor (sport)prestatieduiven kan men krachtvoer bijgeven. Daarnaast moeten duiven ook steeds (mineralen)grit en maagkiesel ter beschikking hebben. Maagkiesel omdat duiven geen tanden hebben en het voedsel wordt vermalen in de sterke spiermaag met behulp van de kiesel. Het grit bestaat uit fijngemalen schelpen om aan de kalk- en mineralenbehoefte te voldoen voor de algemene groei, de gezondheid en voor de eierschaal. Duivengrit is geschikt voor de grotere soorten zoals de postduiven, maar dit grit is te groot voor de kleinere lach- en diamantduiven. Geef deze duifjes een fijner grit zoals volière- of vogelgrit.

Duiven drinken voornamelijk na het eten. Voeder daarom de duiven die regelmatig losvliegen nadat ze terug binnen zijn. Dan ben je er zeker van dat ze proper water drinken, waardoor je de kans op ziektes vermindert. Stel in de volière altijd proper drinkwater ter beschikking.

3.3 VERZORGING

Dagelijks

- Verwijder de vuile of nat geworden granen.
- Controleer de voederopname en geef nieuw voer.
- Ververs het water.
- Laat ze vrij vliegen (indien het een soort betreft die los kan vliegen)
- Controleer of de vogels zich normaal gedragen.

Minstens eenmaal per week

- Verwijder de vuile bodembedekking en reinig de volière goed.
- Reinig de stokken, takken en (onbezette) nesthokken.
- Vul wanneer nodig het grit en de maagkiesel bij.
- Controleer de nagels, veren en de algemene gezondheid van de vogels.

Een aantal keer per jaar

- Vervang minimum 2x per jaar de volledige bodembedekking.
- Vervang regelmatig het nestmateriaal en de takken, want daarin kunnen zich parasieten nestelen.
- Behandel de kooi of volière een aantal keer per jaar tegen parasieten zoals mijten.

Een goede hygiëne is noodzakelijk als preventie tegen longproblemen door stof bij zowel mens als vogel. Zet indien nodig een mondmasker op en ventileer voldoende.

4 GEDRAG EN OMGANG MET HET DIER

Een duif kan best met twee handen opgepakt worden. Eén hand wordt rond het achterlijf geplaatst, waarbij de vleugels omklemd worden en de pootjes tussen wijs- en middelvinger worden genomen. Met de andere hand ondersteun je de voorborst. Steun het dier vervolgens tegen je eigen borst, zo kan je de hand die de voorborst van het dier ondersteunde, gebruiken voor andere handelingen zoals het controleren van de bek of de veren. Strijk nooit tegen de veren in, want deze kunnen snel beschadigd worden. Als je in de bek wilt kijken, wees dan voorzichtig, want als je de bek van de duif te ver opent, kan je deze beschadigen.

Een goede hygiëne is noodzakelijk. Vogels veroorzaken veel stof en kunnen hierdoor longproblemen veroorzaken. Ook kunnen ze drager zijn van ornithose en salmonella. Het is heel belangrijk om het hok proper te houden en je handen te wassen nadat je de duiven hebt vastgepakt of het hok hebt gereinigd.

Duiven kunnen overlast veroorzaken als ze losvliegen en op (andermans) daken gaan zitten en mesten. De mest heeft een bijtende werking en kan zo oppervlaktes beschadigen. Er zijn diverse manieren om duiven uit de tuin te houden, bijvoorbeeld door een net te spannen of draden te spannen boven hun favoriete zitplek. Duiven kunnen tijdens het losvliegen ook verward of verzwakt raken. Als eigenaar ben je verantwoordelijk om het dier op te halen en de juiste verzorging te geven.

Als duivenhouder kan je last hebben van katten in de buurt. Zorg ervoor dat de volière een veilige plek is voor de duiven en dat ze ook een veilige aanvliegroute hebben. Je kan hiervoor onder de hoge zitplaatsen een stroomdraad spannen, of schuin plexiglas installeren, zodat katten er niet langskomen. Als er katten voor overlast blijven zorgen, kijk dan of er overleg mogelijk is met de katteneigenaar om de tuin met de duiven geheel af te schermen voor katten. Dit kan bijvoorbeeld door stroomdraad, rolbalken of schuingeplaatste netten bovenop schuttingen aan te brengen.

5 GEZONDHEID

5.1 VOORTPLANTING EN BIJHOREND GEDRAG

Mannelijke duiven noemt men een doffer. Ze vertonen vaak een uitgebreid paringsgedrag. De vrouwelijke duiven noemt men duivin. De vogels bouwen een nest op een plank of een open nestgelegenheid. Per soort kan de nestbehoefte verschillen. Gemiddeld legt de duivin twee eieren, die op 15 tot 17 dagen worden uitgebroed. De jongen worden door beide ouders verzorgd en gevoerd. De ouderdieren voeren de jongen 'duivenmelk', een voedselbrij uit de krop.

Begin pas met kweken als je weet dat er geen erfelijke aandoeningen zijn, als je een koppel hebt met een laag inteeltpercentage en als je zeker weet dat je de toekomstige jongen een goede thuis kan geven. Vanaf 3 weken beginnen de jongen zelfstandig te eten. Plaats dan het eten en water op een gemakkelijk bereikbare plaats. Zodra de jonge duiven zelfstandig eten en een volledig verenkleed hebben, mogen ze herplaatst worden. Ze kunnen dan al vliegen.

Diamantduiven zijn sociale en tolerante vogels die gemakkelijk met meerdere koppels in één verblijf kunnen worden gehouden indien dit verblijf voldoende groot is, maar tijdens het broedseizoen kan er agressie optreden tussen de doffers. Lachduiven daarentegen zijn vrij territoriaal en kunnen sowieso moeilijker met meerdere koppels van dezelfde soort tezamen in één verblijf gehouden worden. Ook ten opzichte van andere soorten duiven kunnen ze zich vrij agressief opstellen, zeker tijdens het broedseizoen. Het is daarom aan te raden om slechts één koppel per verblijf te huisvesten.

5.2 MEEST VOORKOMENDE GEZONDHEIDSPROBLEMEN

Gezonde duiven zijn alert, levendig, hebben propere poten, ogen en snavel. Een gezonde vogel heeft goed ontwikkelde spieren in de rug en in de borst. Als het borstbeen uitsteekt, is de vogel te mager. Bij een te dikke vogel verdwijnt dit borstbeen een beetje tussen de spieren.

Kijk de vogels regelmatig goed na. Door de duiven goed te observeren, kan je subtiele veranderingen zoals verminderde activiteit, verminderde eetlust en vermagering tijdig opmerken. Er mogen geen kale plekken zijn in de bevedering. Overmatig krabben kan wijzen op mijten of andere parasieten. Een ziek dier zal zich terugtrekken, de veren bol zetten en zijn kop hierin steken.

Er zijn meerdere ernstige ziekten waarvoor je een vogel op voorhand kan laten testen. Ook een jaarlijks preventief gezondheidsonderzoek is aan te raden, raadpleeg hiervoor een gespecialiseerde vogeldierenarts. Er zijn een aantal vaccins (o.a. voor duivenpokken en paramyxovirus) beschikbaar. Een vaccinatie is interessant als je deelneemt aan wedstrijden of tentoonstellingen. Bij wedstrijdduiven is vaccinatie tegen paramyxo (ziekte van Newcastle) verplicht. Het gaat bovendien om een aangifteplichtige ziekte.

Veel voorkomende gezondheidsproblemen zijn:

- **Coccidiose**
Symptomen: diarree, slijmerige mest, lusteloosheid, weinig eetlust, veel drinken, op de grond zitten. Coccidiose is een veelvoorkomende parasitaire darminfectie bij duiven. Volwassen duiven worden niet echt ziek van coccidiose, maar jonge duiven soms wel. Coccidiose kan de prestaties van sportduiven verminderen. Het is aan te raden om regelmatig mestmonsters te laten onderzoeken tijdens het vluchtseizoen. Besmette dieren kunnen met medicatie geholpen worden. De eencellige organismen kunnen in de omgeving (mest, aarde etc.) overleven in de vorm van oöcysten die weken tot maandenlang infectieus blijven. Een goede hygiëne is dus noodzakelijk.
- **Wormen**
Symptomen: vermagering, conditieverlies, soms bloederige diarree, verminderde activiteit. De meeste duiven die lijden aan worminfecties, zijn besmet met zijn rondwormen (*Ascaridia columbae*) of haarwormen (*Capillaria spp.*). Diagnose gebeurt door microscopisch mestonderzoek.
- **Salmonellose (*Paratyfus*)**
Symptomen: verdikt en/of stijf pootgewricht, hangende vleugel, draainek, vermageren, slechte vliegprestaties, scheef vliegen, diarree. Paratyfus wordt veroorzaakt door de bacterie *Salmonella typhimurium*. Besmette duiven kunnen andere duiven besmetten via de mest, via slijm uit de keel of de kropmelk. De bacterie kan ook overgedragen worden via het ei. Kweek daarom nooit met besmette dieren. Hou preventief het verblijf goed proper. Besmetting gebeurt o.a. via vuil water: zorg dagelijks voor proper water en propere drinkbakken. Vaak zijn duiven drager zonder symptomen te vertonen. Indien er meerdere duiven worden gehouden en er wordt bij een duif paratyfus vastgesteld, wordt deze best apart gezet en moeten mogelijks alle duiven behandeld worden. Duiven kunnen ingeënt worden tegen deze bacterie zolang ze nog niet besmet zijn.

- **Ornithose (*Chlamydia*)**

Symptomen: oog- en neusuitvloeiing, gebrek aan eetlust, vermagering, diarree.

Ornithose wordt veroorzaakt door de bacterie *Chlamydophila psittaci* en komt voor bij allerlei vogelsoorten waaronder duiven, parkieten, papegaaien en kippen. De bacterie kan overgedragen worden van dier op mens en kan in zeldzame gevallen gevaarlijk zijn voor mensen. Het betreft hier dan ook een meldingsplichtige infectieziekte. Mens en dier kunnen besmet worden via de ontlasting en via neus- en ooguitvloeiing. Zorg steeds voor een goede hygiëne in het verblijf.

- **Het geel (trichomoniasis)**

Symptomen: kaasachtige gele substantie in de keel, soms ook in de snavel en krop, vermagering.

Een trichomonas infectie wordt veroorzaakt door de parasiet *Trichomonas gallinae*. Een vergevorderde infectie veroorzaakt een dikke, kaasachtige zwelling in de krop en snavelholte waardoor het dier niet meer kan eten en uiteindelijk sterft door ondervoeding. Ook het hart en de lever kunnen aangetast worden. Trichomonas wordt verspreid via speeksel en kropmelk. Er is medicatie beschikbaar, raadpleeg een vogelarts.

- **Externe parasieten** bv. luizen, mijten, schurft

Symptomen: jeuk, kale plekken, schilfertjes, witte korrelige 'kalkpoten', lusteloosheid.

Controleer regelmatig de dieren en het hok. Er zijn diverse insecticiden beschikbaar. Gebruik ze verstandig, ze zijn giftig voor huisdieren en kinderen.

- **Legnood**

Symptomen: verminderde eetlust, de vogel legt geen eieren, zit met opgezette veren en is lusteloos.

Een duif die haar ei niet kan leggen terwijl het wel aanwezig is in de eileider, verkeert in legnood en moet dringend naar de dierenarts.

6 AANKOOP OF ADOPTIE

Duiven houden is niet moeilijk, maar het zijn sociale dieren die in de natuur in koppel leven. Hou daarom altijd twee of meer duiven samen. De volgende vragen helpen je over de aankoop van een koppel duiven na te denken:

- Kan je de komende 20 tot 30 jaar voor duiven zorgen?
- Is er niemand die de dieren moet verzorgen allergisch voor vogelstof?
- Heb je voldoende ruimte voor een volière?
- Kan je de volière veilig afsluiten, zodat de duiven geen last hebben van honden, katten of roofvogels?
- Kan je dagelijks voeren en wekelijks de volière schoonmaken?
- Is er iemand die de vogels kan verzorgen als je op vakantie gaat?
- Heb je voorzien dat vogels moeten kunnen vliegen?
- Heb je ongeveer 20 euro per maand per koppel duiven over voor de voeding en verzorging?

Je kan duiven kopen bij kwekers of in dierenwinkels die gespecialiseerd zijn in vogels. Wees kritisch en durf vragen te stellen. Als koper ben je verantwoordelijk voor een goede keuze. Ga bij een verkoper bij wie de dieren er gezond uitzien, het verblijf en water proper zijn, de dieren veel zit- en nestplekken hebben en er voldoende ruimte is in het verblijf. Als je een tamme vogel wilt, kies dan een vogel die al gewend is aan contact met mensen. Kies een gezonde duif, met een compleet verenkleed, die al zelfstandig eet. Koop géén handopfok¹, wildvang of zwakke dieren, want daarmee houd je foutieve handel in stand. Controleer of de dieren geen verwondingen of vervormingen hebben. Als je verwaarloosde dieren opmerkt, dan kan je dit melden bij de Dienst Dierenwelzijn op het [Meldpunt verwaarloosde en mishandelde dieren](#).

¹ Handopfok betekend dat vogels op jonge leeftijd van de ouders gescheiden worden om met de hand gevoerd te worden.

6.1.1 Welke duivensoort moet ik kiezen?

Let op, het is verboden duiven uit het wild te vangen en te houden. De zomertortel (soms lastig te onderscheiden van een lachduif) valt onder de CITES-wetgeving.

Als je een gezonde duif vindt, dan mag je die gewoon laten zitten. Wellicht rust het dier even uit. Als de duif verzwakt of gewond is, zet deze dan op een rustige plaats. Bijvoorbeeld in een doos in de garage of in een tuinhuis. Geef drinkwater, granen en controleer het ringnummer. Met dit nummer kan je via het internet de [organisatie en eigenaar van het dier opzoeken](#) en deze contacteren. Als het dier geen ring heeft of je kan de eigenaar niet vinden, dan kan je de duif opnieuw loslaten als het dier binnen enkele uren hersteld is. Zo niet, kan je hem naar een [vogelopvangcentrum](#) brengen.

De prijs van een duif hangt af van de soort en kleur. De prijzen variëren van 15 euro tot honderden en zelfs duizenden euro's. Met name wedstrijdduiven zijn zeer prijzig. De volière met toebehoren, een nestkast, een water- en voerbak, en verschillende zitstokken kost minstens 200 euro. De bodembedekking en het voeder kosten maandelijks minimum 20 euro. Als de vogel ziek wordt, moet je een gespecialiseerde dierenarts raadplegen.

Postadres

Koning Albert II-laan 15 bus 548
1210 Brussel
vlaanderen.be/dierenwelzijn